

Ha minden széthull

Когда всё распадается

Ha minden széthull benned kívül
S vacog a lelked mint egy pirogárus
A Néva-parton s úgy zsibong fejed
Mint délután a Balti pályaudvar
És ereid aluljáróin át

A fáradt vér özönlik egyre sildes
Sapkában munkából jövet s lohol
Hogy le ne kesse szíved vonatát
Ahonnan épp most ugrik le a váltás

Reménnyel oxigénnel még teli
De mindhiába agyadig nem ér el
Mint május elsején a gyárkapun
Lakat van rajta és a mondat kulcsát

Mely elfordulna benne nem leled
Csak rozsdásan csikordulsz elakadnak

A szavaid és vörösre fagyott
Öklöd akár egyetlen kilógó
Tagot hiába gyűröd vissza a
Zsebedbe szégyenedben úgy kalimpálsz

Egész testeddel mintha az Idő

Combjai közt

ezért kíván magába

Fogadni tán e kapualj ahol

Sikos sötétségben előre-hátra

Botladozol de végső rándulásod

Után se lágyabb egyre merevebb

Leszel hacsak föl nem cibál időben

És litvánul vagy lettül szitkozódva

Ki nem zavar a házfelügyelőnő

(Baka István *Tájkép fohással* című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)